

Sygn. akt X GC 1298/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2017 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Sekretarz sądowy Paula Nowsielecka

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2017 r. .

na rozprawie

w sprawie z powództwa W. L.

przeciwko D. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego D. B. na rzecz powódki W. L. kwotę 9 190,69 zł (dziewięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt złotych 69/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 3 stycznia 2016r.,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2 717,00 zł (dwa tysiące siedemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego D. B. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 200,59 zł (dwieście złotych 59/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych związanych ze stawiennictwem świadka.

Sygn. akt X GC 1298/16

Sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Dnia 5 kwietnia 2016 roku powódka W. L. złożyła przeciwko pozwanemu D. B. pozew o zapłatę kwoty 9190,69 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 3 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także złożyła wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że sprzedawała pozwanemu wyroby metalowe i z tego tytułu wystawiła fakturę VAT na łączną kwotę 17 190,69 złotych. Pozwany uregulował ją w części, to jest w kwocie 8000 złotych, a pozostałą część zobowiązał się uiścić w terminie 35 dni od daty wystawienia faktury, to jest do dnia 2 stycznia 2016 roku. Mimo upływu terminu płatności, pozwany nie zapłacił powódce pozostałej kwoty.

Dnia 27 maja 2016 roku Sąd Rejonowy Szczeci-Centrum w S. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem powódki.

W przepisany terminie pozwany złożył sprzeciw i wniośł o oddalenie powództwa w całości, a także złożył wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że roszczenie powódki nie ma uzasadnienia faktycznego i prawnego, zaprzeczając, że był zobowiązany do zapłaty kwoty 9190,69 złotych z wystawionej faktury VAT. Strona pozwana wskazała, że zawarła umowę, której przedmiotem była sprzedaż towarów na kwotę 8 tysięcy złotych i taką kwotę też uiściła. Pozwany zgłosił też zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu.

W replice strona powodowa podtrzymała swoje wcześniejsze stanowisko w sprawie i wskazała, że pozwany upoważnił instalatora, który wykonywał instalację grzewczą w mieszkaniu przy ulicy (...) w T., do pobierania w sklepie powódki materiałów niezbędnych do wykonania instalacji i ustalono, że rozliczenie za pobrane materiały będzie następowało po wyczerpaniu wpłaconej przez pozwanego kwoty. Na poczet poboru przysyłanych materiałów, pozwany wpłacił powódce zadek w wysokości 8 tysięcy złotych. Pozwany za pośrednictwem instalatora, w okresie od dnia 31 lipca 2015 roku do dnia 3 listopada 2015 roku, pobrał towar na łączną kwotę 29 012,20 złotych. W dniu 25 listopada 2015 roku, pozwany dokonał zwrotu powodowi części wcześniej pobranych materiałów. Po dokonaniu zwrotu, powódka skorygowała liczbę pobranych materiałów i wystawiła, uwzględniając powyższe, fakturę VAT na kwotę 17 190,69 złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 lipca 2015 roku powódka W. L. zawarła z pozwanym D. B. umowę, której przedmiotem była sprzedaż materiałów metalowych niezbędnych do wykonania instalacji grzewczej w mieszkaniu przy ulicy (...) w T.. Została sporządzona wstępna wycena, która opiewała na kwotę około 27 tysięcy złotych netto. Każdy dodatkowy element wymagał zgody D. B., która każdorazowo była uzyskiwana. Tytułem wykonania umowy, pozwany wpłacił powódce zaliczkę w wysokości 8 tysięcy złotych. Strony ustaliły, że towar w imieniu pozwanego będzie odbierał instalator R. G., a rozliczenie będzie następować po wyczerpaniu wpłaconej zaliczki.

Dowód:

- dokument KP (...), k 37;
- zeznania A. S., k. 97-98;
- zeznania K. W., k. 98-100;
- zeznania I. K., k. 131-133;
- zeznania R. G., k. 218;
- zeznania W. L., k. 222-223.

W. L. wydała D. B. towar: w dniu 21 sierpnia 2015 roku na kwotę 1336,27 złotych, w dniu 24 sierpnia 2015 roku na kwotę 228,25 złotych, w dniu 26 sierpnia 2015 roku na kwotę 763,83 złotych, w dniu 2 września 2015 roku na kwotę 254,38 złotych, w dniu 17 września 2015 roku na kwotę 4139,49 złotych, w dniu 21 września 2015 roku na kwotę 7573,02 złotych, w dniu 21 października 2015 roku na kwotę 291,66 złotych, w dniu 22 października 2015 roku na kwotę 897,52 złotych, w dniu 23 października 2015 roku na kwotę 832,16 złotych, w dniu 26 października 2015 roku na kwotę 200,38 złotych, w dniu 29 października 2015 roku na kwotę 2241,92 złotych, w dniu 3 listopada 2015 roku na kwotę 2806,39 złotych.

Dowód:

-dokumenty wydania zewnętrznego, k. 64-77;

-zeznania A. S., k. 97-98;

-zeznania K. W., k. 98-100;

-zeznania I. K., k. 131-133;

-zeznania R. G., k. 218;

-zeznania W. L., k. 222-223.

W sierpniu 2015 roku wartość zakupionych materiałów przekroczyła kwotę wpłaconej zaliczki. W październiku 2015 roku D. B. otrzymał zestawienie wydanych materiałów i oświadczył, że ureguluje z tego tytułu należność. W listopadzie 2015 roku o powyższym W. L. poinformowała D. B.. Pozwany sygnalizował powódce, że będzie chciał dokonać zwrotu części towarów. Dnia 25 listopada 2015 roku D. B. zwrócił W. L. część towarów.

Dowód:

-protokół zwrotu, k. 78-79;

-zeznania A. S., k. 97-98;

-zeznania I. K., k. 131-133;

-zeznania R. G., k. 218;

-zeznania W. L., k. 222-223.

Tytułem sprzedaży wyrobów metalowych, dnia 28 listopada 2015 roku W. L. wystawiła D. B. fakturę VAT nr (...) na kwotę 17 190,69 złotych, zakreślając termin płatności na dzień 2 stycznia 2016 roku. Faktura uwzględniła wartość zwróconego towaru.

Dowód:

-faktura VAT, k. 14-17.;

-zeznania W. L., k. 222-223.

Pismem z dnia 10 lutego 2016 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 9 190,69 złotych wraz z odsetkami w wysokości 78,56 złotych, w terminie do dnia 10 lutego 2016 roku.

Dowód:

-wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania, k. 18-19.

We wrześniu 2015 roku prace polegające na naprawie uszkodzonych instalacji wykonywał dla pozwanego I. K..

Dowód:

-zeznania I. K., k. 131-133;

-zeznania K. W., k. 98-100.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki oparte jest na przepisach umowy sprzedaży i wynika z obowiązku zapłaty sprzedającemu przez kupującego ceny za towar będący przedmiotem umowy sprzedaży (art. 535 k.c.). Sprzedawca zobowiązany jest przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy umówioną cenę (art. 535 k.c.). Umowa sprzedaży ze swej istoty jest umową o charakterze odpłatnym. Zgodnie z art. 535 § 1 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Umowa sprzedaży ma przy tym charakter konsensualny, a zatem spełnienie przez sprzedawcę obciążającego go świadczenia niepieniężnego, nie warunkuje jego uprawnienia do żądania zapłaty ceny.

Jeżeli miejsce spełnienia świadczenia nie jest oznaczone ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione w miejscu, gdzie w chwili powstania zobowiązania dłużnik miał zamieszkanie lub siedzibę. Jednakże świadczenie pieniężne powinno być spełnione w miejscu zamieszkania lub w siedzibie wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia; jeżeli wierzyciel zmienił miejsce zamieszkania lub siedzibę po powstaniu zobowiązania, ponosi spowodowaną przez tę zmianę nadwyżkę kosztów przesłania (art. 454§ 1 k.c.) Zgodnie z art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. Strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.).

Ciężar udowodnienia faktu (art.6 k.c.) rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesowi obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 roku, sygn. akt II CSK 293/07). Rozkład ciężaru dowodów ma w postępowaniu cywilnym znaczenie wówczas, gdy istotne fakty nie zostaną udowodnione, bowiem wówczas konsekwencje procesowe tego ponosi strona, na której dowód spoczywał, albowiem reguła zawarta w art. 6 k.c. nie może być pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei na pozwanym, na przykład w wypadku podniesienia przez niego ekscepcji przeszkadzających postaniu prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, sygn. akt I CR 45/96).

W rozpoznawanej sprawie oznaczało to, że to na powódce ciążył obowiązek wykazania, że wydała pozwanemu towar, a na pozwanym obowiązek wykazania okoliczności podnoszonych w sprzeciwie od nakazu zapłaty, które podważają żądanie powódki.

Powódka sprostowała obowiązkowi wykazania istnienia roszczenia. Pozwany kontestował istnienie roszczenia powódki, wskazując, że co prawda zawarł z nią umowę sprzedaży, to jednak na mniejszą kwotę 8 tysięcy złotych i o takiej też wartości został wydany mu towar, a roszczenie zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem nie znajduje uzasadnienia.

Sąd nie dał wiary wersji pozwanego, ponieważ jest ona sprzeczna z materiałem dowodowym sprawy, to jest potwierdzeniem wpłaty zaliczki, dowodami wydania towarów, a także zeznaniami świadków A. S., I. K., R. G. oraz powódki W. L.. Już sam dokument wpłaty kwoty 8 tysięcy złotych świadczy o tym, że miała ona charakter zaliczki, bowiem w rubryce „tytułem” wskazano „zadatek za materiał”. Co prawda na potwierdzeniu widnieje zwrot „zadatek”, który w świetle art. 394 k.c. jest formą zabezpieczenia wykonania umowy, to jednak trzeba zauważyć, że jest on dość powszechnie mylony z zaliczką stanowiącą część ceny. Tak też było w niniejszej sprawie, a potwierdzają to zeznania świadka A. S., który szczegółowo opisał proces zawarcia umowy, a także ustalenia stron.

I tak, strony ustaliły, że powódka sprzeda pozwanemu materiały metalowe niezbędne do wykonania instalacji grzewczej w mieszkaniu przy ulicy (...) w T.. Następnie pracownik pozwanej sporządził wstępną wycenę, która

opiewała na kwotę około 27 tysięcy złotych netto. Jak wcześniej zostało wspomniane, tytułem wykonania umowy, pozwany wpłacił powódce zaliczkę w wysokości 8 tysięcy złotych. Ustalono również, że towar w imieniu pozwanego będzie odbierał instalator R. G., a rozliczenie będzie następować po wyczerpaniu wpłaconej zaliczki. Powyższe potwierdził świadek K. W., który co prawda kontestował jakość i wartość wykonanych przez instalatora prac, to jednak z jego zeznań wynika, że były one wykonywane, towar został wydany, a pozwany upoważnił R. G. do odbioru kupionych u powódki materiałów (k. 99). Również zeznania I. K. wskazują na to, że pozwany upoważnił R. G. do odbioru materiałów kupionych u powódki - świadek ten zeznał, że pozwany informował go, że kupione materiały przywoził instalator (k. 131). Skoro więc pozwany to akceptował, to trudno uznać, że nie upoważnił wskazanej osoby do odbioru w jego imieniu materiałów. Poza tym wyjaśnienia D. B. są ze sobą wewnętrznie sprzeczne, bowiem z jednej strony wskazuje na to, że co prawda kupił u powódki towar, ale za mniejszą kwotę 8 tysięcy złotych, zaś z drugiej kontestuje, że kogokolwiek upoważnił do jego odbioru, podczas gdy towar za wskazaną przez niego kwotę również odbierał R. G., o czym przecież świadczą dokumenty wydania.

Także świadek R. G. potwierdził, że w imieniu pozwanego odbierał kupione u powódki materiały. Powyższe zostało potwierdzone dokumentami wydania (k. 64-77).

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut poważnego, że faktura na kwotę 17 190,69 złotych została wystawiona dopiero w dniu 28 listopada 2015 roku, a więc cztery miesiące po wystawieniu dowodu wpłaty kwoty 8 tysięcy złotych. Jak wynika z zeznań świadków oraz protokołu wydania, pozwany zdecydował zwrócić część materiałów, co miało miejsce w dniu 25 listopada 2015 roku - rzeczona faktura uwzględnia wartość zwróconych materiałów i dlatego została wystawiona trzy dni później po jego faktycznym zwrocie. Powyższa sekwencja zdarzeń nie może budzić wątpliwości. Podobnie nietrafny okazał się zarzut niedoręczenia przedmiotowej faktury VAT, bowiem powódka przedstawiła wezwanie do zapłaty opisujące dokument źródłowy w postaci rzeczony faktury wraz z potwierdzeniem nadania (k. 18-19). Nadto, dla istnienia roszczenia nie jest wymagane doręczenie faktury VAT, która co prawda pełni szereg dodatkowych funkcji, w tym nierzadko pełni rolę wyznaczenia terminu i sposobu zapłaty, to jednak w wezwaniu do zapłaty pozwany został poinformowany o terminie płatności, i co ważne, miał też świadomość wysokości kwoty zobowiązania, bowiem kontestował wartość sprzedanych materiałów, na co wskazywał świadek K. W. (k. 98).

Na podstawie przeprowadzonych dowodów, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy, obejmujące fakt zawarcia między stronami w dniu 30 lipca 2015 roku umowy sprzedaży, jej wykonania przez powódkę (dowody wydania towaru), a także fakt częściowej zapłaty ceny sprzedaży przez pozwanego (zaliczka w kwocie 8 tysięcy złotych).

Powodowi przysługiwało zatem roszczenie o zapłatę ceny sprzedaży w łącznej wysokości 17 190,69 złotych, określonej w wystawionej w związku z dokonanymi transakcjami fakturze VAT Nr (...). W związku z dokonaną przez pozwanego zaliczką w wysokości 8 tysięcy złotych, cena ta podlegała zmniejszeniu. W konsekwencji aktualna wierzytelność powódki z tytułu ceny sprzedaży przedmiotowych towarów zamyka się kwotą 9 190,69 złotych (17 190,69 zł - 8000 zł).

Od wskazanej kwoty przysługiwały powódce także odsetki ustawowe (art. 481 § 1 i 2 k.c.) liczone od dnia 3 stycznia 2016 roku. Odsetki te przysługiwałyby powodowi od terminu wymagalności wskazanego na fakturze VAT (k. 14-17).

W konsekwencji w oparciu o art. 535 k.c., art. 481 § 1 k.c. orzeczono, jak w sentencji wyroku. Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje oparcie w art. 98 i 108 k.p.c. oraz §2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na zasądzone na rzecz powódki koszty procesu w wysokości 2717 złotych składają się: wynagrodzenie adwokata (2400 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17zł) oraz opłata sądowa od pozwu (300 zł).

Zgodnie z dyspozycją art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Zastosowanie znajduje tu zatem wyrażona w art. 98 § 1 K.p.c. ogólna zasada, zgodnie z którą koszty procesu obciążają stronę przegrywającą. Należy więc uznać, że w punkcie III

wyroku należało pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 200,59 złotych w związku ze stawiennictwem świadka K. W. na rozprawie w dniu 6 lipca 2017 roku.